

S
L
O
V
O

D
Ý
C
H
A

Ingrid Lukáčová

Ingrid Lukáčová

SLOVO DÝCHA

Slovo dýcha

Autor: **Ingrid Lukáčová**

Ilustrácie: **Štefan Bubán**

Jazyková korektúra: **Oľga Adamkovičová**

Fotografie: **Teodor Šangrik**

Grafická úprava: **Štefan Keruľ-Kmec ml.**

Vydavateľ: **FILOKALIA**

ISBN 978-80-8233-089-5

2022

I PODOBY SLOVA

LYRICKÁ PODOBA

Slovo spieva.
Hlboko v srdci
lieči rany.
Kvapká mi do duše
blaženú lásku,
je lekár nevidaný.
Kladie Božiu melódiu
ako obklad na bolesť tam,
kde ma život zranil.

Slovo je úľava,
dušou preteká,
ako dážď
polieva krásou človeka,
kým nebeskí vtáci
privezú odveké svetlo
nad každú hlavu.
A človeku viac netreba,
keď zaznie Božia veleba.

(Z)MILOVANIE

Na hladine duchovného mora
splýva Božia láska
zjednotená so Slovom.

Prejavuje sa
jednoslovnou básňou,
aby obsiahla
spolubytie citov
milovať a byť milovaný.

Ľudstvo sprevádza
vlastná fantázia,
anjel s krížom,
Bohom daná harmónia
a slobodná vôľa.
Preťala
ľudské myslenie.

Krívame od bolesti
k radosti a slasti,
od nenávisti k zmieru
i naopak,
ak si zmyslíme,
že toto nám treba.
Učíme sa splniť slovo,
ktoré sme dali mieru.
Láska je Božie (z)milovanie,
aby prázdne duše
nevypadli z neba.

NÁKAZA BEZ ZÁKAZOV

V podstate bytia
každý z nás túži
neprijat' žiadne zákazy.
Raz sa tak stane,
keď Slovo ľudské duše
úžasnou láskou nakazí.

Večný máj v sebe mám!
Milujem Slovo,
zo spoločných nôt
s ním slobodne
lásku vyspievam.

V ROZKVETE

Silný a pestrý máj
dostal do vienka
slniečny kľúč,
otvára ním
zimou uzamknuté rieky,
smelo vdychuje farby
prvým čerešňiam.
Ženám leští pery,
ich slovám Slovo verí
a zjaví dcéram
krásu v láske,
lásku v kráse.

Túžba mi píska
ako vietor v hlave,
chcem mať
ústa maľované
krásou v láske,
láskou v kráse,
nech vo mne
vonia máj
ako večná ruža
kvitnúca v jarnom ráne.

NEVIDITEĽNÉ ŽIJE

Z jarín rašia výhonky jari,
slnko si mydlí tvár,
v slimačom korýtku
obmýva kvapkou rosy.
Nie je chudobný,
kto jarkom kráča bosý
a pozorne nachádza
duchovné perly,
kde sa blysne Slovo.
Nezvädnú v nás ľudia.
V harmónii podôb
viditeľného sveta
neviditeľné oživa.
Neviditeľné žije
v zázračnej šnúre
pupočného spojiva
s Bohom a človekom,
a to nielen zaživa.

KRÁČAM ULICOU

Z oblakov padá smiech.
Krajina môjho tela,
doteraz smutnobiela,
usmieva sa srdcom,
keď kráčam ulicou,
čo k nebu tvárou otočenou
predstaví slovom svoje meno:
– Som Šťastná. Tak ma nazvali! –
Úsmev ma nesie
Šťastnou ulicou.
Svet pozná aj iné názvy.
Slovo sa vo mne kochá
– na Šťastnej ulici
srdce odžiali.
Som šťastná
– na jednej ulici
v Božom chotári.

OTVORENÉ OTÁZKY

Odkiaľ nosia vtáci jar?
Žeby z hviezdy,
ktorá diriguje
celý vesmír?

Kto sa do jari zamiloval?
Ten, kto vytrvalo plní
príkaz Slova?

Zas prišla,
sadla na chotár
i na kraj mesta,
kde sa zabýval
brhlavý mestský prach.
Prečo v ňom kvitne čistá,
tajomná slečna
– ľalia?

UMELECKÉ DÝCHANIE

Básnik vzdychá v básni.
Slovo mu dáva
umelecké dýchanie.
Dnes drkocú zuby
donedávna krásne,
na papieri biedy
autor píše básne,
mieri do života
ako do mora.
Slovo je vlúdne k topiacim,
keď im loď troskotá.
Plávu v ťažkej veste
prešívanej pýchou.
Zmrznú v tvrdú kôru,
ak ich Slovo nezachráni
cestou dolu.
Zosypú sa
veľké plány z mocnej lode,
– všetko so všetkým súvisí...
i túžba smrti po slobode.

Dúfaj, keď sa topíš,
Slovo príde,
vie, že si zaslúžiš
v kurze lásky prídel.
Jej prílív ako elixír
obmýva rany.
Slovo nás láskou slobodí,
keď sme v sebe sami.

SMIECH A KRIK

Šťastena stojí.
Smiechu ako v lete snehu.
Zas sa niečo stalo.
Bohu človek verí, zdá sa, málo.
Rehot v čase,
keď sa smútku darí,
neprináša obeť ani dary.
V búde plnej kriku
po obrode sveta
kričí zbitý človek
a každá prázdna veta.
Vojny dobrodruhov
preverujú dobrých druhov.
V malých veľkých egách
ako v búrlivom mori
pláva beznádej,
boduje svet chorých.
Či nepoznajú Slovo,
keď v nich zloba snorí?
Život je školou,
kde sa ľudia učia čítať,
smiech je dnes pirát
a človek v čase
negramotný prípad.